

Số 5

0\$03

TÔ-QUYÊN

L. H. Thong

NHÀ XUẤT BẢN

Bảo-Ngọc Văn-Đoàn

N° 67, Phố Cửa Nam — Hanoi

8° 2305

— Cô em nóng tính là vì chưa từng chải đó thôi, mình đây xin nói thật cho cô biết : muốn tìm một ngọn chùa cao khiết thanh-tịnh thì họa chăng ở dưới âm-phủ may ra có, chứ ở trần - gian này thì mình xin đánh cuộc với cô em : chùa đếch nào cũng rất một giống sư như chúng tớ cả đấy thôi !

Thấy nói năng lão sược quá, Quyên bỗng tiến lên một bước lớn tiếng nạt rằng :

— Đồ cầu-trệ đội lốt cà-sa kia ! có muốn sống tránh lối cho ta đi thì bảo ? hay không thì bảo ?

Nhăn-nhở bộ răng bàn cuốc, lão ác-tăng nói :

— Tránh với không tránh thì cô em làm gì anh ?

Này, thôi, anh xin ! anh van !... cô em bớt giận làm vui, ngồi xuống nói chuyện giảng-giáo nước non một lúc cho vui, tội gì mà cứ khư-khư giữ mãi cái luân - lý hủ - bại làm gì cho mệt. Người ta bảo rằng : chơi xuân kéo hết xuân đi, cái già sống-sộc nó thì theo sau!... Hơi đâu gìn-giữ cho phiền ? cập thời hành-lạc là tiên trên đời !

— Này hành-lạc này ! Này chơi xuân này !

Quyên vừa nói vừa nhảy sấn đến đấm thẳng cho một đấm vào mặt ! lại thụi luôn cho một thụi vào ngực ! khiến cho lão ác-tăng ngã ngửa vào cái cánh - đại. Cánh-dại đồ ụp, ụp sấp ngay lên mình lão, khiến cho lão luống-cuống không dậy được, kêu la ầm-ỹ cả lên !

Thấy cây thịt đồ xuống, liền nhảy sấn lại đá luôn cho mấy đá bằng trời giáng ! Thấy lão vừa kêu vừa chửi, Quyên nổi nóng liền đá thốc cho một đá vào giữa mồm, gãy phăng cả một rây răng cửa, máu tươi trào ra lênh-láng đỏ ngòm cả mặt mũi mình mẩy, trông rất ghê sợ...

Một vị sư-tăng trẻ tuổi chạy ra .. Ý dáng « Người » đương dờ

tay cạo lông chó, vì Quyên nhận thấy tay sư ông cầm con dao bầu, hãy còn dính đầy lông chó. Sư ông vừa tế-tát chửi :

— Con dĩ non dám đến làm loạn cửa phật !

Vừa chửi mắng vừa vung dao nhằm thẳng mặt Quyên mà chém lia chém lia.. Quyên không hề sợ hãi, nàng rút phăng đoản kiếm ra, đỡ gạt mấy cái, rồi thừa cơ chém dứ vào phía tả một nhát. Gã nọ rất mình, vội dơ dao che đỡ, thì nàng đã rút gươm về mà chém sang phía hữu. Gã nọ luống-cuống vừa toan đỡ, thì nàng đã lanh như chớp điện, đã rút gươm về mà đâm thẳng cho một nhát vào bụng, ngập thẳng đến tận đốc gươm.

Lão sư này vừa ngã xuống ; Quyên sợ lân cận nghe biết, tất sẽ sây ra tai vạ tầy trời chẳng chơi : Nàng vừa nhón-nhác nhìn quanh, để mong tìm đường tháo chạy. Thình-thình thấy cánh cửa nhà hậu mở tung, một người sư già mày rậm mắt lồi, tay giải như tay vượn, vác thiền-trượng nhẩy ra chặn lối, gầm lên một tiếng như sấm sét mà rằng :

— Bớ con tặc-tỳ kia, sao được càn rỡ giết chết đồ-đệ của ta ? Ta sẽ thưởng cho một trượng đưa hồn mi về địa ngục !

Quyên thấy binh khí của mình bé nhẹ quá, biết cơ không thể đối địch nổi nào. Sực nhìn thấy thanh giới đao của tên sư chết, vút quăng ra đó, nàng liền nhẩy vọt tới cướp phăng lấy, rồi đứng thủ thế, mắng lại rằng :

— Chúng bay tội ác đầy dẫy trong ngoài, Thượng - đế sai ta xuống giết cho mất giống ác-tăng đi để trừ hại cho dân đó ! Cho chúng bay gọi hết cả bọn ra đây ta sẽ chặt đầu suốt lượt cho mà coi.

Lão sư già gầm lên một tiếng, vừa toan nhẩy lại đối chiến thình lình một lực-sĩ trẻ tuổi mặt sáng như sao, da trắng như bột, trông có vẻ anh-hùng lạnh-lợi, từ phía sau cầm đôi gươm mới mài sáng quắc, nhẩy vọt ra hô lớn lên rằng :

— Giết gà cần gì phải dùng dao trâu ! dám xin sư - phụ cứ yên nghĩ để tiểu-tăng lấy đầu con thị-tỳ yêu quái này cho !

Vừa hô vừa nhảy sấn vào trước mặt Quyên, hai tay múa tit đôi thư-hùng-kiếm, dùng thế « Tuyết-hoa cái đỉnh » chém thẳng vào mặt Quyên. Nàng vội dùng thế « thoát bào nhượng vị » nhảy tránh sang một bên, rồi quay tròn lưỡi dao một vòng, đánh bật lưỡi kiếm ra ngoài. Mới đánh, đỡ nhau một hiệp, nàng đã nhận biết ngay võ-thuật của gã này chưa được tinh - thâm. Nghĩ thế nàng vững dạ, bèn nhảy bừa vào đại khởi thế - công, lưỡi dao bay lên liệng xuống như huyết bay chớp nhoáng chém lia chém lìa như vũ như bão một hồi. Khiến cho gã nọ luống-cuống kinh-ghê, đánh đỡ lẫn lẫn rối loạn ra ngoài khuôn phép. Lão sư già thấy thế, lo ngại đồ-đệ mình bị thua, vừa toan nhảy vào trợ chiến thì... đã chậm quá mất rồi ! Quyên đã dùng thế « phụ tử tương tùy » vờ chém vào vai tả một nhát, gã kia vội đưa gươm lên đỡ thì nàng lại nhắm bấp đùi mà chém tới. Gã nọ vội đưa gươm xuống, chưa kịp đỡ thì nàng đã rút dao về mà chém mạnh một nhát vào vai hữu, tức thì đầu mình gã kia đứt rời làm hai đoạn !

Lão sư già thấy thế, tức giận sàu bọt mép, gầm thét lên như con cọp bị tên bắn, nhảy vọt lại trước mặt Quyên mà nghiêng răng thét rằng :

— Nếu ta không phanah được xác con tặc - tỳ làm vạn mảnh để rửa hờn cho đồ-đệ ta, quyết thế không sống ở trên đời một ngày một giờ nào nữa !

Vừa nói vừa vung cây thiền-trượng nhắm thẳng đỉnh đầu Quyên mà giáng xuống. Thấy cái lai thế mãnh-liệt quá, Quyên vội gắng sức vung ngược đại-đao lên đỡ. Hai thứ binh khí va nhau đánh choảng một tiếng, ánh lửa bật ra sáng lòa. Đồ được miếng ấy, Quyên thấy bong gân nẩy thịt, biết rằng sức mạnh lão sư này gấp bội-phần các sư trước. Thấy lão vừa

đánh vừa luôn miệng chửi mắng, Quyên bỗng nổi cơn thịnh nộ, hét lớn lên rằng :

— Bớ thằng sư hồ mang kia ! Bay là đồ thất-phu khốn-nạn, cô-nương thể sẽ đánh cho vỡ hàm mi ra cho coi.

Rồi thì, một đao một trượng, khoa lên vút xuống như bay. Một bên là tay lão luyện giang-hồ, một bên là bực nữ-trung anh-kiệt ; một bên võ-ngệ chân-chuyên, một bên kỳ-tài xuất-chúng, Hai bên khác nào như sinh long hoạt hổ, giữ nhau từng nửa ly, tranh nhau từng mấy tóc. Ngọn trượng bay liệng vù-vù như gió cuốn ; lưỡi đao cũng lập-lòe che kín như thành-vàng . . . Quyên xưa nay đã chải nhiều lần chiến đấu, nhưng chưa lần nào gặp phải tay địch-thủ ác-chiến đến như lần này.

Thấy cái khí-thế lão hung tợn khỏe mạnh đáng ghê, sợ đánh lâu đuổi sức tất là bị nguy với hẳn. Nghĩ mình thân cô thế độc, đành chỉ còn nước quyết liều, chứ còn biết làm thế nào cho được ! Nàng bỗng sức nhớ ra một mẹo, nghĩ thầm :

— Ta đã không thể lấy sức mà đọ nổi, bất nhược ta thử dùng lối « đà-đao » may ra mới thể thắng nổi.

Nghĩ vậy bèn giả vờ chém hụt một đao, rồi cầm cổ chạy giải. Lão sư khi nào chịu buông tha, liền chạy theo hét gọi :

— Bớ con khốn-nạn kia ! mi hòng chạy đâu cho thoát ?

Vừa nói vừa nhảy theo ba bốn bước tới sau lưng, vung trượng theo thế « đồng tử bái quan âm » đánh thẳng một nhát bổ-thượng rất mạnh . . . Nhưng tưởng một trượng nặng như « trời giáng » ấy, cho dù đầu Quyên có rắn như đá, cũng phải tan-nát ra như cám ! . . . Chẳng ngờ Quyên đã lưu ý dinh sẵn, khi thấy ngọn trượng bổ xuống, nàng bỗng lạnh như trớp-điện, nhảy vút sang một bên, rồi thừa dịp ngọn trượng đánh hụt, chưa thu về kịp, nàng liền dùng thế « thần long chuyển đốc » vung mạnh lưỡi đao một vòng, chém lướt vào ngang cổ lão sư. Lão sư những tưởng đánh trúng, nên dùng sức quá mạnh, ngọn trượng vút xuống đất, lóm xâu đến hai ba tấc ! Thiệt-linh bị nàng quay

ngoắt người lại mà chém ngang lưỡi dao qua đầu, lão sư kinh hãi hoảng-hồn, vội cúi rạp xuống, nhường cho lưỡi dao bay vèo qua đỉnh đầu, nhưng vì lưỡi dao đi nhanh quá, cúi xuống không kịp, thành ra bị chém sườn hẳn một mảng da đầu, máu phun ra đỏ hoen cả mặt mũi. Lão sư vội nhảy lùi lại một bước mà rằng :

— Ái chà !... con khốn nạn định dùng lối « dà đao » hại ta à ? rồi mày sẽ biết...

Chưa nói dứt lời, thì lưỡi dao thứ hai đã liệng tới ngang đùi. Lão sư vừa dùng trượng gạt được thoát, thì lưỡi dao thứ ba đã lanh như biển, bay tới ngang vai rồi. Lão sư không kịp quay ngọn côn, liền vắn hẳn người đi, dùng đốc trượng đá chéch, khiến cho lưỡi dao phải bay sượt qua đỉnh đầu... Nàng thừa-thế chém lia-lịa một hồi cực dữ, lưỡi dao cứ tua-tủa bay loạn vào mình lão sư như sóng rồn mưa trút...

Rồi, nhân khi lão sư dương hoa mắt che đỡ, nàng liền chạy lui lại mấy bước, rồi nhún mình nhảy vọt lên nóc chùa, rút ngói ném xuống loạn-sạ. Lão sư vì luyện tập nội-công đã nhiều, nên da thịt rắn như đồng sắt, mấy hòn ngói ranh kia, dù có ném trúng chẳng nữa, phỏng có mùi vắn gì !

— Lão bật cười một vẻ khinh-bĩ, cho Quyên là đồ ngu-dộn không hiểu « nội công » là gì. Đoạn rồi lão cũng dún mình nhảy theo lên mái chùa. Lão vừa nhảy lên, thì Quyên đã bằng mình nhảy xuống rồi, tay còn cầm khur-khur mấy hòn ngói. Lão sư vụt nhảy theo xuống rồi dang tay phanh ngực ra mà rằng :

Ta thử phanh bụng cho mi tha hồ ném, để cho mi được biết cái bản-lĩnh vô-thượng của lão-gia mi !

« Vút!... vút!... » mấy viên ngói kế tiếp nhau bay tới, in vào trước ngực lão sư. Lão cứ đứng trơ-trơ cả cười mà rằng :

— Cho con cứ ném nữa đi.

Viên ngói thứ ba vừa bay khỏi, thỉnh linh thấy đánh loáng một cái, một vật gì từ tay Quyên bay vụt ra.. lão sư bỗng rú lên một

tiếng mà ngã nhào xuống, mồm học máu tươi, trong tróp mắt đã tắt hơi nằm chết cứng!...

Thì ra, sự ném ngói chỉ là cái kế của Quyên lừa gạt lão sư đó thôi. Rồi, nhân lúc hấn vô tình, nàng ngằm rút mũi « kim tiêu » ném thẳng một phát vào cổ, khiến cho lão rập hâu chết tươi!

Hạ thủ được lão sư già rồi, Quyên nghĩ thầm:

Nhỏ cỏ ta phải nhỏ cho hết rễ mới được. Bèn vênh ngược mày ngài, dương trừng mắt phượng, hàm-hàm sách guơm tiến thẳng vào hậu đường, định hễ gặp người nào, bất cứ rai gái già trẻ, sẽ tặng cho mỗi đứa một lưỡi guơm, cho hết giống gian ác!... Nàng đi vào hậu phòng, bỗng thấy có tiếng thiếu-nữ ty-tỷ khóc. Nàng nổi giận nói:

— Có lẽ là mấy con thỏa đội lốt tiểu-thư mà ta nghe nói khi nãy đây! Có lẽ thấy nhâ-tình bị giết mà cảm thương khóc lóc hấn thôi? có phải vậy thì... để ta tác phúc cho! Ta: sẽ vui lòng cho chúng bay được vui chung một hố!

Nàng vừa toan động thủ, bỗng lại nghe tiếng đàn-bà nhiều tuổi, ngọt ngào khuyên dỗ:

— Hai cô-nương được sa lạc vào cảnh này, chẳng qua cũng là số trời, mà chính-thực là cái hạnh-phúc rất lớn. Phải biết: xưa nay sư-phụ gần-gũi các bậc thiên-hương quốc-sắc cũng nhiều. Vậy mà chưa có cô nào được Người say mê một cách tha-thiết như đối với hai cô. Vả, tính Người lại nóng như lửa, đương đuổi giết quân thích-khách ngoài kia. Lát nữa bước vào thấy hai cô vẫn một mực khó tính như trước, e đương con Người tức giận, tất có sự đại bất-tường cho tính mạng hai cô chứ chẳng chơi.

Bỗng thấy tiếng thiếu-nữ ghen-ngào quát mắng:

— Con yêu-tình già kia! muốn sống cầm ngay cái miệng đi. Chúng ta đã bất-hạnh sa-hãm vào nơi hang hùm nọc rắn này, duy chỉ có cái chết là hết! Bay chỉ có thể kiếm chế nổi cái xác thịt của ta, chứ cái linh-hồn bằng tuyết của ta, tha hồ bay soay-

sỏa dọa-nạt cách gì, cũng không thể nào khu khiến được nổi...

Quyên nghe nói bỗng ngạc-nhiên kinh lạ mà rằng :

— À, té ra bọn này là lương-gia tử-nữ! bị bọn sư hồ-mang và mấy con vãi già mặt kiếp kia, lừa bắt vào đây!... Nếu ta không cẩn-thận lắng tai nghe thủng chuyện, chẳng hóa oan-khổ cho người thực-nữ lắm du !

Nghĩ vậy bèn lấy tay gõ cửa. Mụ vãi tưởng sư cụ, liền chạy ra mở cửa mà rằng :

— Mô phật! Hòa-thượng đã vào đấy, tính-mạng hai cô toàn quan-hệ ở phút đồng-hồ cuối cùng này đó! Quyết đi... quyết mau đi !

Cánh cửa vừa hé mở, Quyên tuốt gươm nhảy vọt vào, miệng nhắc lại rằng :

Quyết mau đi! này sẽ quyết mau đi! Để ta sẽ giải quyết hộ các người.

Trông thoáng thấy lưỡi gươm sáng quắc, mụ vãi kinh-khiếp không còn hồn-vía nào nữa. Vội thụp xuống van lạy như tế sao. Quyên liếc nhìn thấy trên chiếc sập gụ bóng loáng hai cô thiếu-nữ đầu bù tóc rối, hai mắt có lẽ vì mất ngủ và khóc lắm, nên sưng mọng như quả nhót. Tuy trong khi mặt hoa ử-dũ, vóc ngọc tiêu điều, mà vẫn không dám bớt cái phong-tư kiều-diễm phong-lưu, nhắc trông Quyên đã nhận biết ngay là con nhà trâm-anh khuê-các !

Hai cô hình như đã quyết tâm liều chết, nên khi thấy Quyên đột-ngột tuốt gươm bước vào, cũng cứ ngồi nghiêm-nhiên, tráo mắt nhìn lại một cách gân-guốc không hề sợ hãi gì cả.

Quyên trở gươm vào mặt mụ vãi, nghiêng răng bảo rằng :

— Con quái già này, muốn khỏi toé máu rụng đầu, ta hỏi câu gì phải nói cho thực ! Vậy trong chùa nay có tất cả mấy đứa ác-tăng? Và các con cái lương gia bị bay lừa bắt, ngoài hai cô này, còn mấy người nữa? và bay cầm dốt người ta ở những hầm ngách nào?

Mụ già đun đồ như cây sậy, vừa khóc lóc vừa liu lười thưa rằng :

Vị sư trưởng đây vốn là một tay tướng giặc rất lợi hại trong vùng Bắc-Hải, Triều-châu . . . Sau một phen các chính-phủ Anh, Nhật, Hoa hội hợp hàng trăm máy bay, tàu trận càn nã riết một rạo, khiến cho sào huyệt của chúng phải tan-tành, mà đảng chúng cũng bị tiêu-giệt gần hết. Còn mống nào sống sót, đành phải thay hình đổi rạng, mà lưu-tán đi biệt-xứ ân-thân . . . Vị sư-trưởng đây, cùng với bốn năm tên đồ đệ, nhân một đêm kia lẻn vào chùa, giết sạch cả bọn tăng-đồ trụ-trì, mà chiếm đoạt lấy chùa. Tuy chúng đội lốt thầy tu, nhưng vì vàng bạc chúng rất nhiều, nên chúng ăn chơi một cách cực kỳ xa-xỉ. Cái sở thích đệ nhất của chúng là : rượu nồng dê béo, với hạng gái non mới rậy thì. Chúng thường phái đồ-đệ đi dò la khắp vùng, hễ thấy nhà nào có gái đẹp, là chúng đêm khuya lẻn đến, dùng hương mê hồn mà bắt đem về giam cầm ở mấy cái hầm bí mật trong chùa. Cô nào khôn hồn nghe theo cái thích riêng của các hắc thì được ăn mặc chơi bời cực kỳ sung-sướng. Bểng cô nào gan lim da đá lợi lộc dủ không màng, uy-vũ dọa không sợ, thì mười cô như một, sẽ bị chung một số phận đọa đầy giết gióc rất thảm mục thương tâm. Tôi đây chẳng ưa gì chúng, nhưng mắt đã từng trông : một giải đất sau vườn đầy rẫy mồ hồng-nhan, nên vì cái dạ thương người, mà phải khuyên ngăn những cô sấu số : Chẳng thà bị nhục một lúc mà toàn được tấm thân, hơn rằng cứ khư-khư giữ cái chính-tiết cổ hủ, để mua lấy cái chết nửa đoạn, nửa đời. Vả chính thân già này cũng như chim lồng cá chậu, trốn đi đã không thoát, mà mỗi khi khuyên dỗ cô nào không nổi, thì chẳng những các cô bị thảm-tử, mà chính già này cũng bị lây khảo đả cực hình . .

Quyên vốn là người đa cảm nặng tình, thấy mụ khóc lóc nói thế, thì tin ngay là tình-thực, mà không nỡ gia hại nữa. Nàng nghiêm giọng nói :

— Mấy tên đầu đảng, luôn cả lão sư già nữa, bị ta giết chết cả rồi. Nếu mụ muốn sống thì phải mau mau trở lối cho ta biết cái ngục giam con gái ở chỗ nào? và cái hầm chúng chứa vàng bạc châu báu ở đâu?

Biết rằng cưỡng lại tất chết, mụ đành phải đưa giãn Quyên, soi đèn bước lần xuống một con đường hầm rất lớn. . . Trước khi mạo-hiêm xuống đường hầm, nàng còn quay vào phòng, cất tiếng ngọt-ngào an-uỷ hai vị nữ-lang kia mấy câu, và nói thêm rằng :

Hai cô em cứ yên tâm chờ tôi một lát. Tôi đã vì hai em mà giết chết giống cừu-địch rồi. Chẳng những thế mà thôi, tôi sẽ thân-hành đưa hai em về tận cửa nhà quê quán. Để tôi hãy theo mụ già xuống hầm, xem còn bao nhiêu thiếu-nữ vô cổ bị đọa đầy giam trói nữa.

Không đợi nghe lời hai cô cảm ơn. Quyết lặt-đặt dục mụ cầm đèn đi trước dẫn đường.

Đường hầm cứ thoai thoải-bực thang, càng xuống càng thấy tối mò mò, sâu thăm thẳm. . .

Đi được một quãng thình linh thấy mụ kêu rú lên một tiếng, ngã lăn soài ra, ngọn đèn cầm tay bị vỡ tan tắt ngấm. Quyên lúc bấy giờ thật chẳng khác người mù, cố dùng hết nhãn-lực nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy một màu tối đen như mực, cả đến mụ già cũng không biết mụ nằm chỗ nào nữa.

Bỗng thấy có tiếng kẹt cửa, kể thấy tiếng lách-tách như tiếng mở khóa. Quyên chợt dạ sinh nghi, vội cất tiếng gọi mụ già, gọi luôn mấy tiếng không thấy trả lời, Quyên càng hoảng sợ, vội vàng bò rạp xuống mặt đường, cố ý lăn mò theo lối cũ để thoát ra ngoài. . .

Thình-linh bị va đầu đánh đốp vào tấm cửa lim chắn ngang, nàng rật mình kinh-hãi thốt lên một tiếng kêu trời. Lại thất-thanh kêu gọi mụ già luôn mấy tiếng. Thình-linh thấy lọt vào tai một giọng cười ròn khanh-khách như tiếng ma-quái, rứt tiếng cười bỗng thấy mụ vãi lên tiếng, mụ nói một giọng mỉa-mai.

đe dọa, khiến cho Quyên nghe thấy, phải lạnh gáy rùng mình :

— Hồi cái cô xinh đẹp như tiên, mà hung ác như quỷ kia ôi. Chúng ta với cô, vô oán vô thù, mà bỗng nhưng cô vào phá hủy cảnh chùa, giết hại mất bao nhiêu đồng-đảng của ta ! . . . Nhưng, thiên-đạo tuần-hoàn, ác giả ác báo ! cô đã phũ tay gây vạ oan gia, thì từ nay cô nên tỉnh-tâm an nghỉ tại đây mà lắng tai nghe tiếng lương-tâm căn-rất, tiếng oan-hồn đòi mạng thiết-tha . . . Rồi, cô tạm lấy cái hầm này thay làm cái nhà mồ, mà cùng thế gian nhắm mắt chia tay yên ngủ một thiên vạn cổ . . .

Rồi mụ lại kbanh-kbách cười rằng :

— Tội nghiệp cho con người mặt hoa da ngọc mới ngót hai chục cái xuân xanh như cô em ! Mùi đời chưa được nếm chải bao nhiêu, mà hồn xác bỗng bị u tù, nghìn năm âm-thăm nơi hang sâu ngục tối, nghĩ cũng đáng thương ! Nhưng mà. . . Không ngại, rồi già đây sẽ cứu cho, già xin thề không nói dối cô em đâu ? Nghĩa là . . . chờ độ vài ba tuần nữa, sau khi da thịt ngà-ngọc của cô em đã thối nát ra rồi, bấy giờ già sẽ bỏ tiền ra làm một tuần chay, để cho linh hồn cô em được siêu sinh tỉnh thỏ, mát mẻ tiêu điều. . . Như thế chắc cô không nỡ hờn oán già này nữa nhỉ ! . . .

Thấy quang cảnh thế, Quyên tự biết là mình đã quá rai-rột sa-hãm vào tử địa mất rồi ! . . . Nàng ngồi lặng ngắt một hồi, càng nghĩ sa gần, nỗi lòng càng thấy tái-tê cay đắng. Hồi tưởng lại nghĩ thương sót mẹ già tựa cửa, còn biết bao giờ được trông thấy mặt con ! Lại bồi-hồi nghĩ đến Lương-Sinh, tình nhà nợ nước, nặng chiu hai vai, biết bao giờ đền bồi cho thanh thỏa ? Lại còn cái nguy-ngập nhỡn-tiền kia, biết chàng có thoát khỏi được không ? Than ôi, luôn 2 ngày trời chàng chưa được một bữa cơm. Nay chắc đương ôm cái dạ-dầy lép kẹp, mà đỏ mắt trông mong ta về. Nào chàng có ngờ đâu, ta chỉ có đi mà không về, mấy câu đàm-đạo vô tâm, ai hay lại hóa ra lời thiên-thu vĩnh quyết.

Bấy giờ nàng quá nghĩ sinh liêu, trăm nghìn điều hy-vọng,

đánh phó liều cho ngọn nước chồi suôi, nàng chẳng khóc chẳng than, mà chẳng buồn suy nghĩ vẩn vơ làm gì.

Trong khi Quyên đương hăm vào cảnh tuyết-địa ấy thì Sinh đã đương tay cờ tay kiếm, xông pha đạn lửa, ruổi rong trong áng hung-trường rồi !..

Ta hãy quay lại miếu Thổ thần đã. Bọn Vương, Lương mong chờ đỏ mắt không thấy Quyên về. Hai chàng chột dạ sinh nghi, đoán là nàng tất gặp sự biến-cổ gì giọc đường Vương bảo Sinh :

Bọn chuy-binh lúc này chắc đi đã xa rồi : Vây, anh hãy chịu khó nằm chờ đây, để tôi vào làng kiếm thức ăn, nhân thể dò hỏi tin tức Quyên nhân thể.

Rồi Vương đi. Cách vài giờ sau chàng về, đem theo một gói đồ ăn to tướng. Thấy chàng về một mình, Sinh biến sắc hỏi :

— Thế nào ? anh có

Nói đến đấy chàng bỗng nghẹn lời không hỏi được nữa, hai mắt trớp luôn mấy cái, như muốn tuôn rào giọt lệ thống-tâm. Vương hiểu ý vội ôn-tồn nói :

— ăn đi ! hãy ăn đi đã. Còn có câu chuyện tầy trời mới xảy ra, rồi tôi sẽ nói cho mà nghe. Còn cô Tổ-Quyên cô ấy còn có việc bận, chưa có thể về đây được. Xin anh cứ cố gắng ăn : cô ta đi về công việc cần-ích cho đảng, không có sự gì đáng lo ngại cả.

Tưởng là Vương nói thực, nên Sinh đổi lo làm mừng, bấy giờ mới chịu dỡ thức nhắm ra một mảnh nhật-chính nát mà hơn hử nói rằng :

— Cứ theo những mệnh lệnh của đảng-trưởng thì đảng - viên sẽ phải tụ tập ở miền nam, địa-điểm khởi-sự sẽ là Quế - lâm, Trường-sa chi đó .. Ai ngờ...

Sinh vội nói

— Quế-lâm, Tràng-sa là đất khô-khan hiểm-trở, đương thủy đường bộ đều không tiện cả. Nếu khai thế công thì vương rừng núi kỷ-khu, mà giữ thế-thủ thì lương thực sẽ bị đoạn tuyệt ...

Vương nói gạt đi :

— Những việc ấy thì mình biết đâu, được.

Sinh dương mặt nói :

— Một người tốt nghiệp ở trường vũ-bị hải ngoại, mà lại không hiểu biết việc hành-binh sao ?

— Tuy có hiểu thì anh cũng chỉ hiểu cái lý thôi, chứ biết sao được cái tình ! Đẳng-trưởng sở dĩ muốn lấy các nơi ấy làm địa điểm khởi sự, là vì địa thế đấy tiếp cận với Vân-nam, tất đã được chính-phủ tự-trị. Điền-Quế hứa sẽ làm hậu thuẫn cho. Như vậy, tiến có thể nom dòm được cả một giải Môn, Tương, Hoãn, Ngạc, mà thoái cũng có thể giữ vững được hai giải Điền Xuyên.. Nhưng mà thôi, ta không nói chuyện phiếm làm gì. Anh hãy thử trông sự-thấy xảy ra đây đã.

Vừa nói đưa tờ nhật trình cho Sinh. Sinh lắc đầu nói :

— Tôi đói và mệt lắm, cần phải ăn đã. Bác xem thấy gì thử nói tóm lược lại cho tôi nghe là đủ.

Vương nói :

Tờ báo này tuy bị sé mất tên báo và ngày tháng, nhưng mình trông qua cũng có thể nhận biết ngay là cơ quan cổ-động của chính-phủ tự-trị Nam-phương ... Cứ như tin điện cuối cùng đăng ở đây, thì biết rằng Kim-Lăng vừa xảy ra cuộc binh - biến to lắm. Cách-Quân đã thừa hư, chiếm được tất cả các quân-doanh ở suốt giải Ninh - Hàng rồi. Hoàng nguyên súy (Hoàng-Hưng) hiện cầm đầu cánh quân này. Nay đương nhất diện hô-hào các địa phương nên hưởng-ứng với cách-quân mà nhất loạt dựng cờ tự-trị ; nhất diện đương chỉnh-đốn quân ngũ, định thừa cái nhuệ-khí chiến-thắng, chèo khu đại - tiến lên tranh đoạt lấy thủ phủ Nam-kinh. Nếu chiếm được Nam - kinh, đoạt được các pháo-đài trên núi Sư-tử, chẹn giữ được hai cửa sông

Trường-giang và Hoàng-Phổ, lại đoạt luôn được cả binh công-xương Tô, Hồ, thì sẽ đủ thế lực khiến chế nổi Bắc-quân, không thể do hai đường thiết-lộ Tân-Phổ và Kinh - Hán chàn xuống Tương-Ngạc được nữa !....

Sinh nghe nói vỗ tay reo mừng, hung - hăng đứng vùng dậy mà rằng :

— Nếu vậy thì thật là cái cơ-hội rất tốt cho chúng ta lập công báo quốc phen này. Nhưng thế lực họ Viên nay đương cường-thịnh lắm, nếu cách-quân chỉ do một phía Tô, Hoàn mà đánh lên, e rằng không đủ lực lượng phá nổi. Giá trong hai người Lý-liệt-quân và Sái-tùng-pha, nếu được một người hỏa-tốc quay về Vân - nam, vát quân Điền, Quế, do đường quý châu, Tứ-Xuyên, tiến thẳng vào mặt Bình-Lương, Phượng - tường, đánh bực vào sau lưng kinh - thành, để san bớt cái sức mạnh của địch-quân ... Họa may quân đội của Hoàng nguyên súy mới có thể tiến-chiến vào mặt Hà-nam Trục-lệ được.

Vương gật đầu nói :

— Anh nói có lẽ. Vậy ta cần phải đi gấp đường, đến ngay Vũ-Hán, để thử thương-lượng kế-sách với Tổng bộ xem sao.

Nói đoạn hai chàng thu xếp hành lý, do đường bộ đi gấp đến Saitân, rồi đáp tàu-thủy ngược lên Vũ-Hán. Trong khi đi đường, hai chàng hết-sức giữ-gìn nghe ngóng, lúc nào cũng chấp - chờn như có người sắp đến bắt diệu đi, Tuy nhiên, hai chàng cũng được bình-an ở suốt giọc đường.

Khi tới nơi mới biết : sau khi ngọn lửa cách mệnh cháy bùng lên ở khắp giải Ninh - Hàng, thì các tỉnh miền Nam như tỉnh Mậu tỉnh Việt, đều hưởng ứng với cách-quân mà tuyên-bố tự-trị ngay. Bất hạnh qua ngày thứ ba, một quân đoàn do tướng Phùng-quốc-chương, đi tắt từ Trịnh-châu tiến sang, hợp với đội thuy-sur do tướng nguy-ích-Phác từ Hạ-khẩu tiến xuống... Cách quân vì đánh lâu đã mệt, vả lại cách phòng-thủ cùng cách tổ chức đội ngũ đều còn khuyết điểm nhiều quá. Như vậy địch sao lại được với những quân tinh-nhuệ của Phùng, là một quân đội luyện tập rất tinh-thực, đã nổi tiếng suốt giải Bắc-dương...

Cách-quân thua một trận, nhuệ-khí giảm đi rất nhiều, nên phải tạm đổi thế công ra thế-thủ, để chờ đợi viện binh ở Mậu-Triết kéo lên. Trong khi ấy, trừ mấy tỉnh Cực-man, còn các tỉnh khác, đương sắp sửa tuyên-bố tự trị. nghe thấy cách-quân yếu-thế, các viên đốc-quân đều phải thủ-tiêu vấn-đề tự trị đi. . .

Bọn Vương Lương vừa tới hội-quán bí mật của cách đảng. thấy mấy tay đại tướng như Lý-liệt-quân, Lương-hồng-Khải v' v. . . đã có mặt ở đó rồi.

Thấy bọn Vương, Lương, đều là cao-đẳng võ bị sinh viên, lại đương lúc trong đảng thiếu-thốn rất nhiều quan binh, để cho cầm quân ra trận. Nên hai chàng đều được mấy tay lãnh-tu cực lực hoan-nghênh, và ban ngay quân-phục và bằng cấp cho. Rồi ngay đêm ấy, đảng đã dự-bị xe-cộ đưa luôn hai chàng và mấy vị thanh-niên tá-úy nữa, thẳng tiến về võ trường Trương-Hồ để luyện gấp bọn tân-quân đưa ra hừng lấy gươm súng ngoài mặt trận.

Thấy mặt trận Tô-Hàng không tiến-chiến lên được, chính-phủ lâm thời, bèn quyết định đúng y như lời dự đoán của Lương đổi hẳn chiến-lược. Mặt đông nam tạm giữ thế-thủ, mà đại khởi thế-công ở mặt trận tây nam. Vì ở mặt ấy thế lực cách-quân rất mạnh, chỉ vì núi cao hiểm ác, rừng-rậm bạt ngàn, sự vận tải quân nhu rất khó, nên họ Viên chỉ thiết lập mấy chiếc pháo-đài, dăm tòa quan-ải, phòng ngự một cách rất sơ sài. Còn bao nhiêu hùng-binh, mãnh-tướng đều rồn về hết cả hai mặt đông nam. . .

Vì có tin điện cầu cứu nên đô - đốc Đường ở Vân-Nam, Trương-quân-Hồ ở Quý-châu đều đã chỉnh-bị binh-mã, để chờ bọn tá-úy của cách-đảng phái đến, sẽ chỉ-huy đem ra mặt trận liên hợp với đội-quân của Trần-an-quốc từ Thành-đô Ba-Thục tiến ra. Hai bên ước hẹn nhau, lấy đất Bình-Lương làm địa điểm cho quân Tây. Nam, gặp nhau. Mà nếu có phá nổi được thành lũy, của địch-phương thì hai quân sẽ do hai mặt Thiểm-Tân, mà tràn khi đại tiến mãi đến cửa quan Hồi-nhạn mới thôi.

Lương-Sinh từ khi cách biệt Quyên, tinh-tinh trở nên chăm-tiêm nghiêm-nghị vô cùng. Nét mặt lúc nào cũng lạnh-lùng buồn bã, thâu ngày chẳng nói chẳng nói chẳng rằng. Vì trong tâm hai phen bị thất vọng, nên chàng không còn biết sinh thú là gì nữa. Chàng quyết liều chuyển này sẽ đem thân tuần nạn, mặc dầu cho da ngựa buộc thây !... Vì tính chàng trở nên nghiêm-khắc, thì hành quân-lệnh cực nghiêm. Nên chỉ bốn tướng sĩ bộ-hạ, rất kính-sợ chàng. Lại thấy mỗi lần ra trận, chàng cứ tay cờ tay kiếm, liều mình đi trước tam-quân, lại hết sức cổ-lệ hò-hào, khiến cho quân khi bội phần phấn-dũng ! Lại được quân Vân-Nam là quân đánh đêm rất giỏi, trèo núi rất tài. Lại nhân địa thế rừng núi hiểm-hóc, nên Lương chỉ dùng lối « phục binh » mà thường - thường phá tan được cả đại đội quân-dịch, tuy chàng chỉ có độ răm trăm quân.

Giao chiến mới được một tuần, mà hai đội quân tiền-đạo tiên-phong của hai chàng đã chàn tới Hán-Xuyên rồi. Hai lá cờ đào, phấp-phới có chữ Vương-phục-Thần, Lương-Côn-Ngọc (tên của hai chàng) hễ cứ xuất hiện ở vùng nào, thì địch quân thấy đều kinh hãi vỡ mặt, mà bỏ trận tháo lui hết thảy.

Trong khi danh-dự hai chàng đương lừng lẫy xa gần như sấm vang pháo nổ, thỉnh-linh nhận được một tin dữ-dội như sét đánh ngang đầu ! Khiến cho Sinh kinh-hãi rụng rời chân tay ! Có tin đồn rằng : « Cô Hoàng tổ-Quyên đương cầm quân phía Bắc, để đánh lại Nam-quân » Tin như thế, tài nào Sinh không kinh hãi cho được ! Hoàng Tổ-Quyên ?... , nàng đương bị nạn ở trong hầm chùa Đông-Khê kia mà ? có sao nay lại hiện-hình ra đây được ? Điều đó chẳng những độc-giả lấy làm ngờ mà chính địch-giả khi đọc đến đây, trong lòng cũng không khỏi phân-vân ngờ vực. Vậy muốn biết Quyên đây chính là bạn quen độc-giả, hay là người khác trùng danh ? Xin hãy thử bỏ qua cô Quyên nữ-tướng-quân đương phất cờ nương-tử, đối kháng với cách-quân trên đây, mà thử quay lại chùa Đông-Khê xem tình cô Quyên nữ hiệp-khách, xem bị gian nguy sống chết ra sao đã : (Xem tiếp số sau)

Imp. Le - Cong - Hanoi

*Certificat exact 2000 Exemplaires
Hanoi le 19. 6. 36
Lécrivain*